

Gia Đình Mãi Mãi của Alonso

Bài của Marissa Widdison

Các Tạp Chí Giáo Hội
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

“Đền thờ là một chốn thánh nơi chúng ta được làm lễ gắn bó với nhau” (Children’s Songbook, trang 95).

Chị Rojas nói rằng: “Lễ Phục Sinh là thời gian tuyệt vời để nghĩ về Chúa Giê Su và tưởng nhớ Sự Phục Sinh của Ngài.” Cô đưa lên một tấm hình của Chúa Giê Su. “Nhờ có Ngài, những người đã chết có thể sống lại.”

Alonso nhìn lên khi cô giáo lớp Thiếu Nhi của em ấy nói điều này. Alonso tự hỏi: “*Vậy có nghĩa là mình có thể gặp lại cha mẹ phải không?*”

Mẹ đã mất nhiều năm trước. Alonso không nhớ rõ mẹ, nhưng em thích nhìn những bức hình chụp của bà. Rồi Ba cũng qua đời.

Bây giờ Alonso sống với Bà Ngoại Abuela. Bà dạy cho em về giáo hội của bà, Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Ky Tô. Em ấy sẽ chịu phép báp têm và lễ xác nhận vào năm tới, khi em ấy đủ tuổi.

Rồi Chị Rojas đưa lên một bức hình chụp một tòa nhà trắng. “Một món quà kỷ diệu khác từ Chúa Giê Su chính là đền thờ. Đây là một trong các đền thờ tại Chile.”

Alonso nhìn bức tượng vàng trên chóp tòa nhà. Tòa nhà thật đẹp! Em tự hỏi điều gì diễn ra bên trong.

Chị Rojas nói: “Đền thờ là nơi các gia đình được làm lễ

“Con có thể ở cùng Ba Mẹ lần nữa không?”

TRANH DO MARK JARVAN MINH HOA

gắn bó với nhau mãi mãi. Đền thờ này tại Santiago là nơi cô được làm lễ gắn bó với cha mẹ của cô sau khi gia đình cô gia nhập vào Giáo Hội. Nhờ có giáo lễ gắn bó, cô có thể ở cùng họ sau cuộc sống này.”

Alonso cảm thấy phần khởi khi nghe điều đó. Em ấy hỏi: “Em có thể được làm lễ gắn bó với cha mẹ của mình không? Ngay cả khi họ đã chết?”

Chị Rojas gật đầu. “Được em à! Đó là một trong những lý do tại sao đền thờ vô cùng quan trọng. Đền thờ ban phước cho tất cả mọi người trong gia đình chúng ta, kể cả những người đã chết.”

Trong suốt ngày hôm đó, Alonso cứ nghĩ mãi về đền thờ. Em xin bà ngoại Abuela giảng dạy thêm cho mình. Bà nói về những bộ trang phục trắng mà mọi người mặc bên trong đền thờ và các bức họa phẩm tuyệt đẹp trên các vách tường.

Bà ngoại nói: “Điều tuyệt vời nhất, đó là nơi con có thể được làm lễ gắn bó với cha mẹ của con. Chúng ta có thể nhờ hai người từ tiểu giáo khu đại diện cho họ trong lễ gắn bó.”

Alonso hỏi: “Chúng ta có thể đi ngay ngày mai không ạ? Con muốn ở cùng Ba Mẹ mãi mãi!”

Bà ngoại Abuela mỉm cười. Bà nói: “Bà vui vì con muốn đi đến đó. Nhưng đền thờ gần nhất là ở Concepción. Chúng ta không có đủ tiền để mua vé xe đò.”

Alonso nói: “Con sẽ giúp để dành tiền cho chuyến đi!”

Kể từ đó, bất cứ khi nào Alonso nhặt được một đồng xu trên đường hoặc có dịp kiếm ít tiền, em luôn trả tiền thập phân và rồi góp phần còn lại vào quỹ đi đền thờ của hai bà cháu.

Sau nhiều tháng để dành, Alonso và Bà Ngoại Abuela cuối cùng đã có đủ tiền để đi đến đền thờ. Họ nhờ vợ chồng Anh Chị Silva đi cùng với họ. Vào ngày đã định, họ bắt một chuyến xe đò đường dài để đi đến thành phố Concepción. Trời chập choạng tối khi Alonso thấy được một cái gì đó ánh vàng từ xa.

Alonso nói, chỉ vào bức tượng trên chóp mái vòm màu xanh dương của đền thờ: “Con có thể nhìn thấy thiên sứ Mô Rô Ni!”

Họ nghỉ qua đêm tại một căn hộ gần đền thờ. Vào buổi sáng, Alonso đi vào bên trong đền thờ lần đầu tiên. Em thấy một bức tranh lớn về Chúa Giê Su bên trong đền thờ. Em và bà ngoại Abuela mặc toàn đồ trắng. Em cảm thấy hạnh phúc và bình an.

Khi đến lúc làm lễ gắn bó, Alonso bước vào một căn phòng tuyệt đẹp có những tấm gương trên tường. Một người làm việc trong đền thờ chỉ cho Alonso, Bà ngoại Abuela, và vợ chồng chú Silvas cách quỳ xung quanh một chiếc bàn đặc biệt được gọi là bàn thờ. Bàn thờ này được phủ vải mềm mịn.

Vợ chồng Anh Chị Silva ở đó thay cho ba mẹ của Alonso. Bà ngoại ở đó thay cho người chị gái đã chết trước khi Alonso được sinh ra.

Khi nhắm mắt lại, Alonso tưởng tượng rằng tất cả mọi người trong gia đình em ấy đang ở bên nhau.

Alonso nghĩ: *Mình rất háo hức để gặp lại họ lần nữa, Mình vô cùng biết ơn khi gia đình có thể ở bên nhau mãi mãi!* ●

